Kmetijske in rokodélske novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj IV. | *V srédo 5. Velkiga serpana 1846.* | List 31.

Kdo je mar?

Vse doseže, kar mu drago,
Bodi slava, bodi blago;
Vse doseže sosed moj.
Dlan domá mu ne odreče,
Gre na tuje, dobro steče,
Njemu zlata kaplja znoj.
Vidši tujče krasne číne
Se zavzame iz daline —
Kdo je mar?
Mi zapojmo: Rodovine
Je slovenski oratar.

Čujte bor, vojaške roje!
Krogla žvižga, boben poje,
Grad vali se v sip in prah.
Vragu peta se zabliska,
En junák za njim pritiska,
Udri, udri, mah na mah!
Kjer zadene, iskra šine,
Šest jih pade, kjer poríne,
Kdo je mar?
Ta pogumen korenine
Je slovenski oratar.

Blaga polna terg in cesta,
Barka plava v daljne mesta,
Velki kupec pošlje vse.
Nam nanese mire, zlata,
Njemu vse odperte vrata,
Zemlja skor njegova je.
Kupi polje, plavž, grajšine,
Dnarje meri na štertine,
Kdo je mar?
Ta bogati korenine
Je slovenski oratar.

V zbor učenih, veda slava,
Stopi moder, bistra glava,
Vse jezike sveta zna.
Če zapoje, vse pogleda,
Na katedru grom beseda,
Zvezde šteje, pravdo da.
Svet posluša modrovine,
Se začudi koncu tmine,
Kdo je mar?
Taka glava korenine
Je slovenski oratar.

Nek se trudi v sodni hiši,
Rase krepko, viši, viši,
Pravde čist, železen hram.
Vse ga slavi, vsi so vneti,
Zvezda se na persih sveti,
Cesar clo ga čisla sam.
Kakor sonce iz višine
On zasije, krivo zgine,
Kdo je mar?
Ta pravičen korenine
Je slovenski oratar.

Pusti svet opravke svoje,
„Sursum corda“ v domu poje
Mož pobožen, rajski svat.
Vse oberne v božjo slavo,
Mitra kinči sveto glavo,
Papež piše: „Ljubi brat“!
Kadar grob nemilo zine,
Angelj čist na svetu mine,
Kdo je mar?
Ta pobožen korenine
Je slovenski oratar.

Bodi v tugi, bodi v šali,
Zmir ponižno Boga hvali,
Ter ne zabi rojstva nit.
Skaz je njemu krasno lice,
Uma, sprave, sle, pravice
Zvezdojasen, čist osvít.
Če zavist lizuna zvine,
De zamèrdne sin kertine:
Kdo je mar?
Zagromimo: Čast očine,
Scer slovenski oratar!

J. Koseski.

Od poletne konjske bolezni, ki se imenuje norost ali tišavka.

(Konec.)

§. 2. *Znamnja bolezni.*

a) Znamnja divje norosti.

Konj v divji norosti (rasender Koller) je silno nepokojen in vès plašen; bije krog sebe, de ga ni ukrotiti; se na prednje noge stavi, razterga vujzdo in potolče vse okoli sebe; s kviško molečo glavo v steno ali v jasli sili, ali pa se v okrogu vertí. Vès spehan se potí po celim životu, serce mu in vsaka žila močno bije. Na poti taciga konja ni nikakor vstaviti, dokler kam ne pade ali v kako reč ne perletí, ki ga vstavi, de si glavo pobije ali pa sicer poškodje. Gorje ljudém, ki takrat na vozu sedé!

Vès omamljen se še le ukrotí. Vtika glavo v kak kot ali v jasli, se naslanja z životam na kakó steno, in stojí dremaje takó okoren, de bi človek, ki ga vidi, mislil, de mora pasti.

V tem mirnim stanu ostane konj včasih le neke minute in kmalo vnovič zdivjá in se vêde, kakor prej. Dostikrat pa za zmirej vtihne in postane tih norc.

Huda divja norost terpí včasih le 12 do 18 ur in mertúd (božji žlak) končá bolezin; včasih pa divjačinost terpí 2 ali 3 dni, predenj konja umorí ali pa tihiga norca storí. Malo konj se ozdravi v ti bolezni, če se jim berž berž ne puša in 2 do 3 bokalov kervi ne vzame.

b) Znamnja tihe norosti ali tišavke.

Tih norc stojí večidel na enim mestu, kakor

de bi bil k tlam perbit; težko ga premakneš, posebno pa ritnisko ne, čeravno ga siliš na vso moč. Mu glavo kviško vzdigneš, ti bo večidel ritnisko padel, de bo vse zaropotalo. Nekteri tihi norci pa grejo v eni meri v krogu okoli in okoli, brez de bi se kaj zavedili.

Glavo deržijo večidel proti tlam, pod jasli ali jo tišijo v kak kot; nekteri jo pa tudi kviško molé, kakor de bi pazljivo kaj poslušali, takim konjem pravijo Nemci „Loser". Večidel z zapertimi očmí stojé, kakor de bi dremali; ne vedó jesti ne piti. Če kaj jedó, jedó rajši od tal, kot z jasel in počasi jedó; senó jim večkrat dolgo časa iz ust molí. Kadar pijó, vtaknejo gobec do nosnic v vodo. Malokrat se vležejo in večidel slonijo z životam na steni ali s persmi na jaslih. Stojé vsi okorni; če jim sprednje noge počasi navkriž postaviš, ti bojo stali takó. Če jih s perstam po ušesih šegetaš, ali če jim na noge verh kopita stopiš, ne čutijo nič. Muhe jih pikajo, brez de bi se dosti branili. Če jih k hoji persiliš, vzdigujejo noge kviško, kakor de bi po vodi gazili. Sapa je tiha, serce in žile prav počasi bijejo. Blato gré poredkama od njih, je suho, terdo, in večidel bolj tamno, kot zdravih konj. Tudi vodo bolj poredkama spušajo, ki je bistrejši od navadne. Vsi ti prikaziki bolezni so hujši ob času hude vročine ali v soparčnih hlevih; pa odjenjajo nekoliko, kadar hladnejši vreme nastopi, ali če konja v bolj zračen in hladen hlev postaviš.

Tiha norost ali tišavka umori konja včasih že v 2 ali 3 tednih, večidel pa terpí skozi 3 — 4 mesce ali clo celo leto, kér ima to lastnost, de od časa do časa preneha, potem pa zopet hujši pride. Tišavka se rada ponavlja. Mertud omami včasih le posamezne dele života, nar večkrat pa ušesa ali žnablja, ki konju ohlapno doli visé.

§. 3. *Zdravila zoper to bolezin.*

1) Tak konj ni za nobeno rabo, in bolezin prihaja hujši, če ga h delu siliš. Naj tedaj mirno stojí.

2) Hlev mora biti hladen in zračen, sicer ne boš konja ozdravil. Tudi človek, kteriga glava bolí, se bolje počuti na hladnim, kakor v vročini. Če nimaš hladniga hleva, postavi ga pod kolarnico ali kak drugi zračen kraj. O lepim vremeni naj ostane ponoči pod milim nebam; zjutrej pa, ko sonce izhaja, ga postavi zopet v senco.

3) Polivaj mu glavo z merzlo vodo ali mu priveži kakšin lohak pert verh glave noter doli čez očí, in ta pert polij večkrat na dan z merzlo vodó.

4) Ovsá in sená mu ne daj jesti, pa tudi druziga žita ne. Strada naj. Prazen vamp je pervo zdravilo te bolezni. Dajaj mu tedej poleti le trave, pozimi pa reženih otrobov in rezance, pa vsiga le po malim. Če nekoliko zrezaniga korenja perdeneš, mu boš še bolj život odperl.

5) Piti mu daj hladne vode, kar je poželí, in perdêni ji nekoliko domače solí.

6) O začetku bolezni, pa tudi pozneje, če je bolezin hujši postala, nikar ne zamudi, konju po potrebi enkrat ali večkrat pušati, in mu po njegovi starosti, velikosti in moči vzemi vsako pot 2 ali 3 bokale kervi. Kdor pri ti bolezni naglo puša, se ne bo nikoli kesál.

7) Razun tega je driska nar boljši pomoč zoper tišavko. Prosi tedej zdravnika, de ti bo lopatike (Aloë) zapisal, ki se v lekarnici dobí. Dva lota lopatike in pa 2 lota domačiga mjila (žajfe) dobro zmešana, na 2 cmoka razdeljena in poredama konju v gobec dana, de ju povžije, mu bosta v 36 urah život odperla, de bo kaj. To zdravilo veljá le kakih 10 ali 12 krajcarjev. Kadar pa začnè konja driska gnati, mu ne dajaj solí med vodo, pa tudi prehladne vode ne, ampak zmešaj vodo z reženimi otrobi, de ga kolika ne prime, sicer mu moraš dobriga in ne stariga in žarkiga laneniga olja 1 funt v gobec vliti in život s kako odejo dobro pokriti, de se sogreje. Zatorej mora tudi konj ob času driske bolj na gorkim stati.

Če boš, ljubi prijatel, po danim svetu in po pameti ravnal, in če boš začel konju koj o začetku bolezni ventovati, boš dostikrat premagal hudo bolezin in si živino ohranil.

§. 4. *Cesarska postava.*

Kdor kakiga konja z norostjo ali tišavko kupi in to bolezin v 30 dneh po storjeni kupčii zapazi in se zavoljo tega pri gosposki pritoži, ima pravico, konja prodajavcu nazaj dati. Prodajavec mora denarje poverniti in prodaniga ali zamenjaniga konja nazaj vzeti. Takó veleva cesarska postava!

Dr. Bleiweis.

Korist čebelic.

Vsakimu je znano, de veliko sladkiga dobička prinesejo pridne čebelice skerbnim čebelarjem. Neutrudljivo letajo male živalice v lepim vremenu, pridno serkajo žlahtno sladčico iz mnogih cvetlic, in jo skerbno spravljajo v svoje zaloge, in s sladkim medam in voskam obogatijo pridniga čebelarja. Z veseljem ogleduje čebelar čudne dela čebelic, se veselí nad njih pridnostjo, in se tudi od njih pridnosti učí. Tudi s. pismo svetva lenuham od čebelic se pridnosti in delavnosti iti učit, in za prihodnje skerbeti.

Tode ne le samo čebelarjem veliko dobička prinesejo čebelice, ampak tudi vsim kmetovavcam, če tudi s čebelami nič opraviti nimajo, kar morebiti še marsikteri kmetovavec ne vé. Res je, de poglavitno opravilo čebelic je, méd po cvetji nabirati in vkup ga znašati; tode z naberanjem medú one veliko veliko pripomorejo h rodovitnosti sadniga drevja, žita in vsih drugih zeliš. Marsiktere zeliša bi nikoli sadú ne obrodile, ko bi čebelice ali pa njim enake živalice po njih cvetji ne lazile in od cveta do cveta rodovitniga prahú ne prenašale.

Per vsih rastljinah, naj bodo drevesa ali druge zeliša, so nektere možkiga, nektere ženskiga plemena, in vse rastljine ženskiga plemena morajo rodovitnost od možkiga, plemena prejeti; brez tega nemorejo sadú zaroditi. Na drevesih, pravijo vertnarji, je nekaj cvetja možkiga nekaj ženskiga plemena. Kader se cvetni popki razpihnejo, se vidi v sredi cvetja žlahtni prah, ki je lepi barvi enak in se komej zagleda, in ta prah se imenuje rodovitni prah; brez tega prahú nobeno cvetje sadú ne more zastaviti. De se pa v cvetji sad zastaviti zamore, je vselej treba, de nekoliko rodovitniga prahú iz možkiga cveta v ženski pride, kjer se zedinita in sad se začnè.

Kdo prenaša per sadnih drevesih žlahtni rodovitni prah od cveta do cveta, in drevesa storí rodovitne? Lejte, to storijo zdelama tudi čebelice, ktere o lepim vremenu, ktero je rodovitnosti dreves narbolj vgodno, neprenehama od cvetja do cvetja letajo, rodovitni prah možkiga cvetja v ženski donašajo in takó rodovitnost množijo. Nektere drevesa so zgolj možkiga, nektere zgolj ženskiga plemena; per takih mora rodovitni prah iz možkiga na žensko drevó prenešen biti, de se sad za-

rodí. To spet storijo čebelice ali pa tudi druge čebelam enake živalice. Res de tudi veter prenaša rodovitni prah od cveta do cveta in storí rodovitne rastljine, vender je marsiktero leto večidel tiho ali pa deževno vreme, ravno takrat, kader se sadni popki narbolj odprejo in so pripravni s pridam sprejeti potrebniga rodovitniga prahú. Ko bi takrat čebelice ali tudi druge take živalice rodovitniga prahù ne prenašale po cvetji, nič sadja bi ne imeli.

Zakaj ljudjé pravijo včasi: Letas bo veliko ajde, je dosti čebel na nji? Marsikteri takó pravi in sam ne vé zakaj. Kadar čebele močno na ajdo letajo, in iz lepiga ajdoviga cvetja pridno nabirajo, veliko rodovitniga prahú od cveta na cvet prenašajo, takó storijo de ajda obilno obrodí. Treba je, de bi kmetovavci bolj čislali in več špogali čebelic, ktere so nam toliko koristne, in nam mnogo dobička prinesejo. C.

Žalostna šiba nam žuga.

Tudi v naših gorah, kakor se iz druzih krajev sliši, smo letas upali dobro letino doživeti. Žito sploh je lepó, dobro odrašeno in klasnato. Sená je skupama; per detelji in travulji se nič ne pogreša, tudi sočivje in opresnina vse dobro obéta. Samó korún, ta, ta nam z žalostno šibo žuga!! Pràv lepo in veselo je rastel, večidel čez tri čevlje visoke stebla je pognal, vse ga je veselo bilo, in dober perdelik od njega perčakovalo; kar smo kmalo po sv. Marjeti zagledali, kakó mu je jelo spodnje perje, kakor od slane percverknjeno, gnjiti in se sušiti, in ta gnjiloba gré do verha stebla, in tudi cvétje začerni in odpade. Zalostno je viditi take gnjile plohe po njivi! Pa ta gnjiloba takó smerdí, ko se od vročine spari, posebno proti večeru, de bi si mogel človek kmalo nos zatisniti, ko pride blizo nje. Skopali smo semtertje po gnjilih plohah nektere zerna, in smo jih prerezali, pa prepričali smo se, de imajo vso podobo lanjske bolezni, ali trohljivosti. Per majhnih zernih je še le znotraj, per debeliših se pa že tudi zunej vidi. Po naši céli okólici, to je: v Černoverhu, v Godoviču, v Podkraji in po Tominskim, in skoraj po vsih njivah kolikor toliko se ta žalostna prikazin vidi. Nekje na Tominskim, kakor smo slišali, kraja nismo mogli zvediti, je neki kmetovavec tako koruniše preoral, in ajdo vsejal nanj; ravno takó so storili eni na Šturski gori.

Pa naj ne misli nihče, de smo bolán korún sadili; temuč vès je bil zdrav in lep, ko je bil sajen. V veliko klétih ni bilo lani ne eniga bolniga korúna per nas, še zdej ga imajo nekteri kmetje za jéd, in je popolnama zdrav.

Kaj je tedej vzrok te bolezni? Ali se še kod drugod kaj taciga kaže? Je le kaka pomoč zoper to nadlogo? Kdor kaj vé, naj nam ročno oznani v Novicah. *) K.

Staršam v poduk.

Pervi dan pretečeniga mesca je v vasi Pš. blizo V. na Dolenskim pustila neskerbna mati svojiga 2 leti in pol stariga zaliga fantiča h sosedovim otrokam v vas iti in z njimi se igrati. Pustila ga je v tovaršijo, in nikoli več ga ni živiga vidila. Pred sosedovo hišo je bila globoka jama, kér je po dežji bilo, ravno polna vode. Fantiči veselo skačejo okoli luže; fantičku spodletí, v lužo se zverne in se utopí. Tovarši to viditi se prestrašijo, in vpiti in na pomoč klicati začnó. Ljudjé kmalo pridejo, otroka iz luže potegnejo, pa ko mati po-nj pride, je bil že popolnama mertev. —

Žalosten izgled poprejšne zgodbe bi bil mogel marsiktero mater podučiti, bolj skerbno paziti na majhne otroke, in jih varvati nesreče. Pa kdo bi verjel! 16 dni po tem se je v sosedni vasi B. vtopila ravno léta stara punčika. Mati gré iz hiše po opravilih in izročí punčiko večimu fantu in mu zapové jo varvati. Komej mati odide, fantič nese sestrico, kér hoditi še ni znala sama, iz hiše pod hruško, jo posadí blizo globoke luže, ktera je pred hišo, in ne gleda kaj punčika počnè, ampak le gleda, kje bi kako hruško sklatil. Punčika pleza proti luži, in zverne se noter, de še fantič vidil ni. Ko jo pogreší, vidi de v luži že mertva leží. Fantič vpije, kričí, kliče na pomoč, pa ko punčiko iz vode vzamejo, je bila že mertva, ni je bilo več moč oživiti, desiravno je bila malo časa v vodi. —

Starši! ne pušajte otrok v nevarne kraje. Otroci so od Boga vaši skerbi izročeni. Če po vaši zanikernosti ob življenje pridejo, ste vi tega krivi, ste vi njih ubijavci! C.

Slovenski spominik.

Ko nam je Bog letas takó lepo vreme dal, de zime skoraj nič nismo imeli, in de vse, kar je vsajeniga in sejaniga skorej cel mesec poprej cvetè in zóri, je tukaj na pravim kraji, povedati, de je bilo leto 1186 tudi takó lepo in rodovitno, de je sadje mesca Svečana že odcvetélo, o Vélikim travnu žito dožorelo, de so o Vélikim serpanu že grozdje tergali, in de je bilo sploh vsiga obilno. Drugač se je pa naslednje leto 1187 obneslo. Zima je bila takó huda in dolga, de je o binkoštih še zmerzovalo, in o božiči so še le grozdje tergali. Vse je bilo tudi silno nezdravo, kar so pridelali. Zavoljo téga so prišle tudi mnoge bolezni med ljudí, kterih so bile nektere take, de se zdravitelji v njih niso zavedli in jih tudi niso poznali, kakor Valvasor piše, ki tudi pové, de v letu 1685 na Krajnskim nič vročine ni bilo poléti. To leto je bilo skoz in skoz vetrovno, in posebno S. Maliga serpana je bil takó hud vihár, de je strehe jemal, drevesa s koreninami rovál in celó pri nekterih cerkvah zvonike poderl. O Kresu je bila taka slana, de so bile tla takó béle, kakor bi jih bil snég pokril, in še celó stoječe vodé so dobile ledeno skorjo. In vunder je letna dobro kazala, tode toča je sadež pobila; kar je pa ostalo, so merčesi pojedli, takó de je bila v naslednim leti na Krajnskim velika dragina in lakota.

Kakšin nauk bi si imeli vzeti iz premišljevanja tacih zgodeb? Šparati ob časih obilnosti za čase pomanjkanja, pred kterimi naj nas milostljivi Bog obvarje, kteri bi pa vunder vtegnili priti. —č.

Vesela vest.

(Nadalje.)

V Solnogradu so 5. Maliga serpana kardinal Miroslav gospoda Slomšeka, za knezo-škofa Labudskega posvetili. Pričijoči so bili vladika Lincinski (škof iz Linca) gosp. Gregor Tomaž Ciegler, in posvečeni vladika v Solnogradu, vladika Dulmanski gosp. Alojzi Hofmann, veliko drugih duhovnov in druge gospôde in velika sila ljudí. Solnogradčani so se močno zavzeli, ko je k ti svečanosti prišlo tudi dvanajst duhovnikov iz Slovenije — to je razveselilo tudi kardinala, kér so

*) Od nobene druge strani še dozdej nismo slišali take žalostne novice, in Bog daj, de bi je tudi ne. Kar smo lani na dolgo in široko od korúnove gnjilobe in trohljivosti v Novicah pisali, vse to veljá od zgorej popisane nadloge, zoper ktero na njivi pomočka ni, in ktere vzrok po naših mislih gotovo v notrajni skazi semena tičí. Ni ga, ni sadeža, s kterim bi bili kmetovavci veliko let takó gerdo ravnali, kot s korúnam! Lani smo resnico teh besed v Novicah dostojno spričali. Vredništvo.

se s tem prepričali, da je resnično v Slovencih veselje, da so takega gospoda izvolili za sedež cerkve Labudske. Bilo je po tem krasno gostovanje, h kterimu so kardinal tudi vsih 12 slovenskih duhovnikov povabili. Leti gospodje nemorejo dovolj dopovedati, kakó ljubeznjivo in prijazno da so preosvečeni kardinal, metropolit in knez Švarcenberg jih sprijeli. Ti duhovniki iz Slovenije so bili sledeči: dekani gosp. Koren, Staroterški, gosp. Urek, Skališki, gosp. Žuža, Slovenbistriški, gosp. Galuf, Vozeniški, gosp. Predovnik, Žavcki, gosp. Vodušek, vodja šolski v Celji, za tem gosp. Novak, fajmošter, pri sv. Martinu poleg Slov. gradca, gosp. Plevnik, gosp. Sdovšek, gosp. Novak, gosp. Perko, in gosp. Plaskan. Naj starejši izmed njih gosp. dekan Pridovnik, obče spoštovani mož, so pri ti svečanosti v izverstni latinski besedi očitno v cerkvi pred kardinalam na znanje dali veliko veselje in hvaležnost, ktero Slovenci občutijo nad izvoljenjém novo izbranega, Slovencam takó milega dušnega pastirja. Na to so sam kardinal tudi po latinsko odgovorili, da se Oni sami s Slovenci vred radujejo, in le želijo naj bi vsegamogočni Bog novoposvečenega kneza vladika mnogo let ohranil k časni in večni sreči Labudske cerkve in k veselju vsih Slovencov.

Novoposvečeni knezo-škof so se podali 7. Maliga serpana na pot proti domu. Iz Celovca so se peljali Jim do Verbe (Velden) na proti kanonik Kerški, gosp. Witzeling in gosp. Pikel, uni vodja, ta pa spiritual v Celovški duhovšnici. Od tod je šlo proti Celovcu. Ko se pripeljejo poleg Celovškega jezera blizo Porečan, se je začelo streljanje, da je bilo kaj. Pred gradam v Porečah so Jih sprejeli gosp. gosp. benediktinarji in se peljali vsi poredama v Celovec zvečer 9. Maliga serpana. Tukaj so ostali pri Celovškemu ljubljenomu knezo-škofu Vojtehu Lidmanskemu cele tri dni; so šli k izpraševanju bogoslovskemu in so sprijemali gospôdo Jih objiskavajočo. V nedeljo so nekterim izmed svojih bogoslovcev perve blagoslove (žegne) delili, in se še pred pol dnem 12. Maliga serpana iz Celovca dalje peljali. Na meji Labudske škofije je čakalo mnogo ljudstva svojega novoposvečenega knezo-škofa, 16 voz gospode, duhovske in svetovne, Velkovški prošt, dekan Tinski gosp. Belbič (Welwich). Pri vsih bližnjih cerkvah so zvonili, s hribov pa streljali. V Velkovec so prišli tudi duhovniki Pliberške dekanije; pri cesti so čakali kjer bodi duhovniki s svojemi soseščinami, takó tudi v Grebinji. Za Grebinjem so čakali duhovniki iz Vošperške dekanije, na verhu grebinskega hriba je bila gospoda iz samega Svet-Andreža v svojih kočijah, zunaj mesta je stala šolska mladina z učitelji in mestnjani, pri mestnih vratih gospodje duhovniki stolne cerkve. —

(Konec sledi.)

V spomín Porcjunkule.

Porcjunkula je latinsko imé in pomeni v slovenskim jeziku „kosčik“. Pervo imé porcjunkula izvíra pa od kosčika poljá poleg mesta Asisi na Rimskim, kjer je stala sv. Frančiška Asisa, začetnika Frančiškanarskiga reda, perva cerkev, ki s kloštram vred še zdej stojí in kamor je ljudstvo na božjo pot hodilo. Ta cerkev je bila v leti 1211 sv. Francišku podarena, tù se je začel red sv. Frančiška in od tod izvíra navadno praznovanje po cerkvah Frančiškanarskiga reda 2. dan Velikiga serpana.

(Univ. Lex. tom. XXVIII.)

Arabski pregovori.

Norc se spozná po letih šestih znamnjih: Jezi se brez vzroka; govorí nepotrebno; vsakimu vse zaupa; svoje misli in namére némarno razodene; hlepí po rečéh, ki niso za-nj; ne zná ločiti prijatla od neprijatla.

Tisti ni človek, kteriga jeza gospodari.

Tri rečí se samo v tréh zadévah spoznati dajo: Junak se spozná v vojski; pameten ob času jéze; prijatel v potrebi.

(Podunavka).

☞ Oznanilo družbe sv. Florjana.

Vsim hišnim gospodarjem Verhniškiga kantona se da na znanje: de po vikšim povelji od sedaj gosp. Peter Leskovic v Ljubljani asekurancijo tudi za Verhniški kanton oskerbljuje. Posébni dnevi bojo odločeni in ob svojim času po gosposkinim klicu oznanjeni, kadar bo imenovani komisár asekurancije na Verhniko prišel, letne plačila pobirat in druge asekurancijske opravila opravljat; takrat naj vsi zavarvanci svoje letne plačila v gosposkino hišo na Verhniko pernesejo; takrat naj se pa tudi oglasijo vsi posestniki, kteri želijo vnovič svoje poslopja proti ognju zavarvati. Razun postavljenih dni pa zamorejo tudi zavarvanci Verhniškiga kantona vsak dan v pisarnici c. k. kmetijske družbe v Ljubljani asekurancijo opraviti, kar kmetovavcam iz Horjula, Zaklanca, Verzdenca, iz Polhoviga Gradca, iz Podpeči, in iz druzih bližnjih sosesk ne bo težko stalo, kér po druzih opravkih pogostama v Ljubljano hodijo.

Posebno skerb naj imajo zavarvanci zanaprej, de bojo vselej zadnji čas do konca mesca Sušca, to je en teden po sv. Jožefu letno plačilo odrajtali, kér bi sicer po postavah po pretečenim Sušcu, če bi jih med tem nesreča ognja zadela, povračilo zapadli.

Tisti, kteri letašnjiga plačila še do zdaj odrajtali niso, naj ga prinesejo ali pošljejo v Ljubljano v imenovano pisarnico, ki se znajde tikama za hišo c. k. deželniga poglavarstva (ali za lontovžam).

Smešna vganjka.

Peter je na hribu sedel in pa
Žvižga: pa
Peter ni
Žvižgal;
Peter je le na hribu sedel in pa
Žvižgal.

Kakó je to?

Znajdba vganjke v poprejšnjim listu je:

Pop.

Današnjimu listu je perdjana 17. doklada.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani 1. Velikiga serpana. gold.	kr.	V Krajnju 27. Maliga serpana. gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	1	57	2	—
1 » » banaške	2	10	2	14
1 » Turšice	1	3	1	8
1 » Soršice	—	—	—	—
1 » Rèži	1	25	1	25
1 » Ječmena	1	10	—	—
1 » Prosa	1	11	1	18
1 » Ajde	1	6	1	18
1 » Ovsa	—	46	—	51

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*